

[Køpke Christensen]

Vi er meget, meget utilfredse med, at man nu gennemfører disse forslag, og ligesom vi fik ret med PKU i sin tid, vil det nok vise sig, at Fremskridtspartiet får ret med hensyn til de forslag, der her bliver kørt igennem.

Jeg kender godt argumentet fra regeringspartierne: Jamen vi skal jo se på de 90 mandater, og vi kan måske godt se, at der er nogle store problemer i det her, men vi må også se på sammensætningen af det danske Folketing.

Det er helt o.k. Jeg forstår godt disse argumenter, men en gang imellem føler man også, at regeringspartierne kunne råbe vagt i gevær og sige: Hertil og ikke længere. Nu er grænsen for det acceptable nået.

Det har desværre ikke lydt fra regeringen i denne sag og heller ikke tidligere med hensyn til PKU-undervisningen, og det er det, der er så tragisk.

Jeg lytter som erhvervsskolelærer til arbejdspladserne også på de erhvervsskoler, vi har. Jeg har været ude at besøge erhvervsskoler, hvor de har lavet noget alternativt med hensyn til PKU, så de så vidt muligt kommer til den reelle arbejdsplads osv., men alle steder siger de: Det var nu bedst med en rigtig læreplads. Det er nu det bedste for eleverne. Veksellundervisning – det hørte vi også i sin tid fra Socialdemokratiet – var nu det bedste.

Men hvorfor gør man så ikke det, der er det reelle, nemlig ser på, hvad vi kan gøre for, at erhvervslivet får incitament til at opsuge flere elever? Det taler man ikke så højt om. Det glemmer man fint, man går den anden vej og siger: Nu må vi på en eller anden måde presse erhvervslivet til at kunne se det økonomisk fornuftige i at optage flere. Det er det, man gør. Det er klart, at visse inden for erhvervslivet så vil sige: Jamen vi kommer alligevel til at betale. Vi kan lige så godt opsuge nogle flere elever.

Men det, jeg ved førstebehandlingen klart og tydeligt sagde, var, at det parti, der i hvert fald kalder sig arbejderparti her i Tinget, Socialdemokratiet, erkender, at der ikke kommer flere arbejdspladser ud af den enkelte virksomhed, selv om man lægger pres på virksomhederne for at få dem til at optage flere unge mennesker.

Der kommer ikke flere arbejdstimer ud af den enkelte virksomhed, så den meget, meget enkle og logiske konsekvensberegning er, at

der er andre, der må ud af virksomhederne. Det er de uddannede, man får ud i arbejdsløsheden, og her er det, Fremskridtspartiet siger: Har vi virkelig et Socialdemokrati, der kalder sig arbejderparti, og som nu er med til at få flere arbejdsløse i dette samfund? Det er det, det reelt drejer sig om. Jeg forstår godt, at det ville man ikke meget gerne drøfte under førstebehandlingen, men vi fik dog en erkendelse fra Socialdemokratiets ordfører – det kan man se i Folketingstidende – af, at der ikke kommer flere arbejdspladser ude i den enkelte virksomhed. Ergo har man erkendt, at flere arbejdsløse er følgen af det, man nu indgår forlig om.

Danfoss, som jeg henviste til tidligere, har så sent som i dag i JyskeVestkysten erkendt, at dette er resultatet. Der er nogle store ekstraudgifter for erhvervslivet, og hvem skal så betale disse ekstraudgifter? Jamen er det med til at give ekstra arbejdspladser her i samfundet? Er det med til at få hjulene i gang for at få større eksport til udlandet, som der tales så meget om også fra regeringspartierne side?

Her fristes jeg til at sige, at det er det, vi hører gang på gang særlig fra regeringspartierne: Erhvervslivets hjul skal i gang. Ikke desto mindre accepterer man . . . ! Jeg forstår, jeg forstår, ministeren behøver ikke at komme herop og sige: Jamen vi skal tænke på de 90 mandater. Jeg forstår det godt, men jeg siger bare, at der må også være en grænse, og så vil jeg spørge ministeren: Hvornår er grænsen nået for, hvad det acceptable er? Man kan ikke sige, at vi skal have hjulene i gang, og samtidig lægge ekstra byrder på erhvervslivet. Men man fortsætter ud ad glidebanen, og det bliver værre og værre.

Jeg synes efterhånden, det er meget deprimerende. Som nogle af kollegerne siger på erhvervsskolerne, ser det altså efterhånden håbløst ud, fordi man kommer længere og længere ud, og hvornår kommer vi tilbage til det normale system igen?

Så kan man sige: Jamen den dag der er brug for arbejdskraften, bliver den opslugt automatisk. Så venter vi på den tid, men det er utilfredsstillende særlig for lønarbejderne i 30-40-årsalderen, der måske får at vide af arbejdsgiveren: Desværre, der er ikke flere arbejdstimer til dig, vi skal have nogle unge mennesker ind nu, og du må desværre tage hjem til din kone og fortælle, at nu er det altså slut med arbejde på den arbejdsplads. Jeg synes, det er